

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **R. N.**, narozeného dne X, kyrgyzského státního příslušníka, bytem v X, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 22. 8. 2017, č. j. MV-170749-4/SO-2015,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání tzv. „zaměstnanecké karty“ podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když nedbal na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Správní orgán byl povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle názoru žalobce porušil správní orgán i ustanovení § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalovaný rovněž porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, protože z odůvodnění nejsou zřejmé důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán

řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníka řízení.

Žalobce rovněž namítl, že správní orgán napadeným rozhodnutím porušil ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když nesprávně posoudil otázku splnění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Zároveň žalovaný porušil článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která zaručuje právo na respektování soukromého a rodinného života, když neaplikoval řádně ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a opomenul se zabývat otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života žalobce.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce cizincem, který není držitelem platné zaměstnanecké karty a který nemá platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území, nebo vydané potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, nemůže být hodnocen jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 3. 8. 2015 vyplývá, že společnost B. s. r. o. umožnila žalobci výkon práce od 23. 3. 2015 bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, aniž by žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty nebo mu bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, případně vydáno povolení k zaměstnání. Správní orgány mají pravomoc pro účely posouzení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zkoumat nejen formální naplnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, ale i skutečný obsah vykonávané činnosti. Pokud tedy správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce vykonává zaměstnání, aniž by byl držitelem zaměstnanecké karty nebo mu bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty či povolení k zaměstnání, byl oprávněn učinit závěr, že činnost žalobce je nelegální prací ve smyslu zákona. Na tuto skutečnost nemá žádný vliv ani nezačátek řízení o přestupku úřadem práce s účastníkem řízení spočívající ve vykonávání nelegální práce.

Podle názoru žalované byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, komise zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušení obecně namítaných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců uvedených v žalobě, komise neshledala.

K námitce ohledně odkazu na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 174a zákona o pobytu cizinců komise uvedla, že v případech, kdy správní orgán zamítne žádost účastníka řízení podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nemá povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí. Nadto účastník řízení v průběhu správního řízení ani ve své žalobě žádné důvody, pro které by napadené rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřeně zasáhlo, ani netvrdil.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce pobýval na území České republiky od roku 2008 na základě víza pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Poslední upravená platnost tohoto povolení k pobytu byla od 18. 3. 2015 do 13. 9. 2015.

Dne 14. 4. 2015 podal žalobce u Ministerstva vnitra České republiky žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2) zákona o pobytu cizinců. K žádosti o vydání karty doložil pracovní smlouvu, uzavřenou dne 23. 3. 2015 se společností B. s. r. o., s uvedeným druhem vykonávané práce dělník v oblasti výstavby budov. Z centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držitelé zaměstnaneckých karet správní orgán zjistil, že společnost B. s. r. o. požaduje zaměstnání na pracovní pozici dělníci v oblasti výstavby budov.

Dne 3. 8. 2015 sepsal správní orgán prvního stupně se žalobcem protokol o výsledku, z nichž vyplynulo, že žalobce vykonává zaměstnání u společnosti B. s. r. o. od 23. 3. 2015, ačkoliv mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání či zaměstnanecká karta s duálním charakterem. Žalobce uvedl, že pracoval na stavbě v Praze Letňanech a v Praze 5 na Smíchově, pracuje pět dní v týdnu kolem čtyřiceti hodin. Do práce se dopravuje metrem či autobusem, mzda ve výši 9 200 Kč mu je vyplácena měsíčně převodem na bankovní účet. Ke svým poměrům žalobce uvedl, že podal žádost o zaměstnaneckou kartu, o povolení k zaměstnání na úřadu práce nikdy nežádal, neboť dosud v České republice nikdy nepracoval.

Dne 5. 8. 2015 vyrozuměl správní orgán prvního stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení, dne 17. 8. 2015 se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a do protokolu uvedl, že se k podkladům vyjádří do patnácti dnů.

Z obsahu písemného vyjádření žalobce k předmětu řízení ze dne 1. 9. 2015 vyplývá, že až po seznámení s podklady se od neziskové organizace dozvěděl, že je povinen žádat o povolení k zaměstnání. Proto dne 24. 8. 2015 požádal na úřadu práce o povolení k zaměstnání, je si vědom toho, že neznalost zákona ho neomlouvá, nicméně poukázal na to, že je pro něj těžká orientace v českém právním řádu.

Dne 23. 9. 2015 žalobce předložil kopii první strany vydaného rozhodnutí o povolení k zaměstnání u společnosti B. s. r. o.

Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č. j. OAM-6705-26/ZM-2015, Ministerstvo vnitra žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území České republiky. Žalobce vykonával práci bez platného povolení k zaměstnání nebo vydané zaměstnanecké karty s duálním charakterem, a jeho jednání je tedy možné kvalifikovat jako nelegální práci podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasné odvolání, v němž namítl, že rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, podáním ze dne 21. 10. 2015 odvolání doplnil o tvrzení, že si je vědom toho, že neznalost zákona neomlouvá a že měl vědět dříve, že má povinnost mít povolení k zaměstnání. Měl pouze obecnou informaci, že v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty není povolení k práci potřeba. Správnímu orgánu stačilo doložit povolení k práci od úřadu práce předtím, nežli došlo k vydání samotného rozhodnutí ve věci

žádosti o zaměstnaneckou kartu, proto obratem poslal správnímu orgánu prvního stupně vydané od úřadu práce, proto měl správní orgán k zásadě přiměřenosti vydaného rozhodnutí přihlédnout, proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno s tím, že ve správním řízení byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území České republiky. Touto překážkou je zjištění, že účastník řízení vykonával práci, aniž by měl platné povolení k zaměstnání nebo vydanou zaměstnaneckou kartu s duálním charakterem nebo, aniž by měl potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Jednání žalobce tak bylo možno kvalifikovat jako nelegální práci a s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo proto napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Komise v průběhu řízení neshledala žádnou existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí správními předpisy, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení, a proto bylo rozhodnuto, jak ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkumu vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaná výslovně uvedla, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaná svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[ž]aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“. Je přitom na žalobci, aby žalobní body v zákonem stanovené lhůtě uplatnil (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4Azs 149/2004 – 52, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2Azs 92/2005 – 58, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4As 3/2008 – 78, všechny dostupné stejně jako dále citované rozhodnutí NSS na www.nssoud.cz).

Z obsahu žaloby v této věci je zřejmé, že žalobce formuloval jednotlivé žalobní body velmi obecně. Po posouzení obsahu žaloby však soud dospěl k závěru, že žaloba je věcně projednatelná. Obecnému obsahu uplatněných námitek samozřejmě musí korespondovat obecné formulace vypořádání se s těmito námitkami soudem.

Žalobce v podané žalobě především namítal, že správní orgány obou stupňů porušily ustanovení § 2 odstavec 4 a § 3 správního řádu. Podle § 2 odstavec 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Žalobce k uvedenému žalobnímu tvrzení neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní okolnosti, v nichž toto porušení spatřuje. Soud proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje rovněž zcela obecně, že rozhodnutí neshledal v rozporu s veřejným zájmem (viz odůvodnění níže), ani nezjistil žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalovaný při řízení a rozhodování o žádosti žalobce postupoval v rozporu se svoji správní praxí (ostatně žalobce k této námitce ničeho netvrdil).

Žalobci nelze přisvědčit ani v závěru, že správní orgány nezjistily dostatečně stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Jak již bylo výše uvedeno, důvodem pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce bylo zjištění, že žalobce pracoval u společnosti B. s. r. o. ode dne 23. 3. 2015 bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, aniž by žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty nebo mu bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, případně vydáno povolení k zaměstnání. K tomuto skutkovému zjištění žalobce nic neuvádí, nezpochybňuje ho. Přitom právě takovéto skutkové zjištění je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jak se stalo v posuzovaném případě.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, zároveň je podle názoru žalobce napadené rozhodnutí v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu.

Podle § 68 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2008 na základě víza pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu, poslední upravená platnost tohoto povolení k pobytu končila dnem 13. 9. 2015. Žalobce podal dne 14. 4. 2015 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2) zákona o pobytu cizinců. K žádosti o vydání karty doložil pracovní smlouvu, uzavřenou dne 23. 3. 2015 se společností B. s. r. o., s uvedeným druhem vykonávané práce „*dělník v oblasti výstavby budov*.“ Při účastnickém výslechu dne 3. 8. 2015 žalobce sdělil, že vykonává zaměstnání u společnosti B. s. r. o. již od 23. 3. 2015, ačkoliv mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání či zaměstnanecká karta s duálním charakterem. Žalobce uvedl, že pracoval na stavbě v Praze Letňanech a v Praze 5 na Smíchově, pracuje pět dní v týdnu kolem čtyřiceti hodin. Do práce se dopravuje metrem či autobusem, mzda ve výši 9 200 Kč mu je vyplácena měsíčně převodem na bankovní účet. Ke svým poměrům žalobce uvedl, že podal žádost o zaměstnaneckou kartu, o povolení k zaměstnání na úřadu práce nikdy nežádal, neboť dosud v České republice nikdy nepracoval. V dalším průběhu správního řízení žalobce uvedl, že až po seznámení s podklady se od neziskové organizace dozvěděl, že je povinen žádat o povolení k zaměstnání. Proto dne 24. 8. 2015 požádal na úřadu práce o povolení k zaměstnání. Kopii první strany rozhodnutí o vydaném povolení předložil správnímu orgánu dne 23. 9. 2015.

Správní orgány tedy zjistily, že žalobce od 23. 3. 2015 pracoval na území České republiky bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, aniž by žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty nebo mu bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání

zaměstnanecké karty, případně vydáno povolení k zaměstnání. Z uvedeného skutkového zjištění, které žalobce nezpochybňuje, pak správní orgány s odkazem na příslušná právní ustanovení odůvodnily výrok svého rozhodnutí. Požadavky na odůvodnění rozhodnutí podle § 68 správního řádu byly splněny.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Žalobce v podaném odvolání ze dne 5. 10. 2015 namítl porušení konkrétních vyjmenovaných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců s jejich částečnou citací, a uvedl, že odvolání doplní po poradě se svým právním zástupcem. Dne 18. 10. 2015 žalobce odvolání skutečně doplnil a uvedl, že správnímu orgánu doložil všechny potřebné dokumenty. Až po té, co se seznámil s podklady před vydáním rozhodnutí, se poradil s právníkem a zjistil, že potřebuje mít povolení k práci od Úřadu práce, proto o něj obratem požádal a tuto skutečnost doložil správnímu orgánu. Doložit vydané povolení k práci pak stačil správnímu orgánu doložit ještě před vydáním rozhodnutí ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu. V této skutečnosti shledal žalobce nepřiměřenost rozhodnutí a zároveň uvedl, že v jeho případě neexistuje žádná jiná závažná překážka pobytu na území.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že ve vztahu k uvedeným námitkám bylo žalovaným na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány obou stupňů ve věci rozhodly. Žalovaný se vypořádal s námitkou žalobce ohledně neznalosti českého právního řádu, s námitkou dodatečného doložení vydaného povolení k práci i s námitkou týkající se tvrzeného porušení procesních práv žalobce. Zároveň se žalovaný zabýval i otázkou zjištění případné jiné závažné překážky pobytu žalobce na území České republiky.

K námitce nesprávného právního posouzení podmínek uvedených v § 56 odstavec 1 písm. j/ zákona o pobytu cizinců Městský soud v Praze uvádí, že uvedené ustanovení opravňuje správní orgány v rámci vedeného řízení ověřit, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda neexistují důvody pro jeho případné neudělení.

Důvody pro neudělení víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců představují v negativním smyslu podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Také Nejvyšší správní soud v obdobných věcech dovodil, že pojem „závažná překážka“ vymezený v ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je neurčitým pojmem, který je správní orgán povinen vymežit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobců odůvodnit (např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4As 114/2013 - 35.).

Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v projednávané věci zřejmé, že tak správní orgány učinily a na podkladě skutkových zjištění, jimž jsou především okolnosti, které vyplynuly z účastnické výpovědi žalobce před správním orgánem, právem dovodily, že žalobce vykonává zaměstnání u společnosti B. s. r. o. již od 23. 3. 2015, ačkoliv mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání či zaměstnanecká karta s duálním charakterem.

Žalobce tedy vykonával práci, aniž by měl platné povolení k zaměstnání nebo vydanou zaměstnaneckou kartu s duálním charakterem nebo, aniž by měl potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Jednání žalobce tak bylo možno důvodně kvalifikovat jako nelegální práci.

Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného.

Výklad a aplikace příslušných ustanovení zákona o pobytu byly podle názoru soudu provedeny správními orgány obou stupňů zcela v mezích zákona ústavně konformním způsobem. Žalobce měl možnost v zákonem stanovených lhůtách využít procesní prostředky svěřené mu zákonem k ochraně jeho práv, přičemž jak soud ověřil, správní orgány rozhodovaly o žalobcem uplatněných námitkách v souladu s principy Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že žalobce se závěrem správních úřadů nesouhlasí, nemůže sama o sobě založit důvodnost nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání.

Městský soud v Praze má za to, že žalovaný správní orgán se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek.

Důvodnou soud neshledal námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti respektive nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví, co je nezbytné zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nikoli povinnost správních orgánů v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.

Jde-li o tvrzeň zásah do soukromého a rodinného života, je třeba nejprve zdůraznit, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Pouze ve zcela mimořádných případech by bylo možno nepovolení pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, srovnávat se zásahem do rodinného života, nicméně takovým mimořádným případem projednávaná věc není. Jednak rozhodnutím žalovaného nedošlo ke změně stávajícího stavu, neboť na poměrech žalobce se v důsledku zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ničeho nezměnilo, a druhá žalobci nic nebrání požádat např. o vydání povolení k přechodnému či k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Navíc žalobce má možnost (jak již naznačil soud výše) podat novou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a v ní uvést všechny

rozhodné skutečnosti, které v řízení před správním orgánem v této věci uvést opomněl či uvedl nesprávně v důsledku svého omylu.

Skutečnosti, namítané žalobcem, neznamenaají samy o sobě, že správní úřady porušily některou ze základních zásad správního řízení, zejména zásadu legitimního očekávání. Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí není nucené opuštění území České republiky, rozhodnutí tedy nemá potenciál do soukromých a rodinných vazeb žalobce zasáhnout. Dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce tedy není v posuzovaném řízení relevantní skutečností, která by měla být správními orgány hodnocena. K tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. S ohledem na tuto skutečnost pak nepřichází do úvahy postup, kdy by správní orgán nemusel na základě mimořádných okolností aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení proto, že aplikací uvedeného právního předpisu by se dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti.

Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 11. prosince 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu